

ARABESQUE

ARABESQUE

APRILYNNE PIKE

Arabesque
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2024 Dutch Venture Publishing
Auteur: Aprilynne Pike
Oorspronkelijke titel: *Arabesque*
Vertaling: Meike van der Tol

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing/Jen Minkman
Tekstredactie: Cathinca van Sprundel & Jen Minkman
Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave april 2024
ISBN 9789493265820
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn lezers
(dat ben jij!)
die al die tijd bleven
geloven.*

‘Ik kan niet geloven dat ik terugga!’

Laurel grijnsde en schudde haar hoofd terwijl Chelsea’s stem de stilte van het bos doorbrak. Er was een hoop veranderd in twaalf jaar, maar Chelsea was nog steeds zo goed als hetzelfde, en hoe ze reageerde op hun terugkeer naar Avalon, het thuisland van de elfen, was even enthousiast altijd. Het was een eenmalige mogelijkheid waarvan ze nooit had gedacht dat ze er de kans voor zou krijgen, zelfs niet met Yasmine aan de macht. Eerlijk gezegd waren er een aantal jaar waarin Laurel niet helemaal zeker was of zij Avalon ooit nog wel een keer zou zien. Gelukkig voor Chelsea konden sommige dingen alleen door mensen gedaan worden.

Laurel hield Tamani’s arm stevig vast terwijl hij hen over het pad leidde waarmee ze inmiddels zo bekend was dat ze zelfs in het pikdonker haar weg nog kon vinden.

‘Waar zijn Sophie en Zander?’ vroeg Laurel over haar schouder. Meestal nam Chelsea haar twee schattige – maar vermoeiende – kinderen mee als ze naar het landgoed kwam. Ze vonden het geweldig om op bezoek te komen in het bos en bij ome Tam te verblijven, maar dit was een avontuur dat ze niet met hun moeder mochten beleven.

‘Ze zijn thuis met Jason. Voor zover zij weten, is mama op reis voor werk,’ zei Chelsea met een glimlach.

‘Je zou het werk kunnen noemen,’ zei Tamani scherpzinnig, maar zoals altijd zonder te glimlachen. ‘Elfenwerk. En daarnaast sturen we

je niet met lege handen terug naar Jason. De kids zullen de souvenirs waarderen.'

Avalon was altijd van mening geweest dat mensen hun geheim alleen konden bewaren als ze dood waren, maar sinds de opstandige elf Klea een trolleninvasie was begonnen, had een groot aantal mensen hun geheim toch best goed bewaard. Onder andere Laurels adoptieouders en Chelsea zelf – maar ze weigerde om geheimen voor haar man te hebben, die had opgemerkt dat zelfs als hij het iemand zou proberen te vertellen, niemand hem zou geloven en dat hij geen bewijs had.

Laurel kreeg een brok in haar keel bij de gedachte aan een andere mensenman die ooit het geheim had gekend, maar nu niet meer. David was verantwoordelijk voor hun terugkeer naar Avalon vandaag, wat zijn afwezigheid alleen maar opvallender maakte. Laurel was blij dat ze Chelsea had, maar ze kon niet anders dan wensen dat allebei haar vrienden hadden kunnen komen. Hadden willen komen. Het geheugenelixer gebruiken had een hoop overtuigingskracht gekost – vooral van Tamani, die hechter was met David dan wie dan ook, behalve misschien Chelsea – maar Laurel wist zeker dat ze het juiste had gedaan. Het was fijn geweest als die zekerheid het op dit moment makkelijker had gemaakt om de gevolgen te verwerken.

Tamani maakte een scherpe fluittoon, een geluid dat makkelijk verward kon worden met het gezang van een vogel, en na een moment begonnen er elfenschildwachten vanuit de bomen te komen. Ze bewogen zich voorzichtig met hun speren met diamanten punten naar voren gericht en laag gebukt in de ondergroei, bijna onzichtbaar in hun groene kleding.

'Dit is Chelsea,' zei Tamani kalm, 'ze is uitgenodigd.' De schildwachten gingen rechtop staan, waardoor ze volledig zichtbaar werden. Laurel herkende er maar een paar. Ooit had ze het merendeel gekend, maar veel schildwachten die de poort hadden beschermd toen ze op de Academie zat, waren vermoord.

Veel, maar niet allemaal. Een kwam dichterbij en Tamani stak zijn hand uit om zijn kameraad Aaron bij de schouders te pakken en hem naar zich toe te trekken om hem een knuffel en een klopje

op zijn rug te geven, zoals mannen dat in zowel de elfenwereld als de mensenwereld deden. Daarna kwam Silve en hij deed hetzelfde bij hem. Ze waren al wapenbroeders geweest voordat ze nog hechter werden door het verlies van Shar, terwijl ze aan zijn zijde hadden gevochten. Zonder de kennis waarvoor Shar was gestorven, zou Klea misschien al die jaren geleden gewonnen hebben. En zelfs als ze toen alsnog verloren had, zouden Aaron en Silve er niet geweest zijn om het te vieren. Laurel bekeek hun woordeloze communicatie met respect en het beetje verdriet dat ze op hun gezicht zag, kwam overeen met dat van haarzelf. Ondanks de overwinning hadden ze de rest van hun leven genoeg verdriet.

‘Vandaag is een trotse dag,’ zei Silve zacht en Tamani knikte, hoewel hij niets zei. ‘Shar had het geweldig gevonden om dit te zien.’

‘Hij zou op zijn minst enorm vermaakt zijn geweest,’ zei Tamani met een grimmige lach. Hij ging weer naast Laurel staan en pakte haar hand. Het was nog steeds moeilijk voor hem om over Shar te praten. Hij dwong een lachje op zijn gezicht, maar deze twee hadden niet van kilometers ver weg hulpeloos naar Shars laatste momenten moeten luisteren. Tamani haatte het nu nog steeds om een telefoon bij zich te dragen. ‘Zullen we de poort klaarmaken?’ zei hij en Laurel wist dat hij het er nu niet over wilde hebben.

Twaalf in groen geklede schildwachten verzamelden zich in een halve cirkel rond de boom die met magie de gouden poort naar Avalon verborg. Chelsea pakte Laurels vrije hand en kwam hoorbaar op adem terwijl de boom een gloed kreeg, die de verblindende flits van zijn transformatie aankondigde. Het voelde zó erg als de dag dat ze zich hadden gehaast om Avalon te redden, dat Laurel bijna achteromkeek om te zien of er soms een achttienjarige David bij hen zou staan.

‘Klaar?’ vroeg Tamani dicht bij haar oor om haar te kalmeren. Dat deed hij altijd. Hij kende haar zo goed dat het vaak leek alsof hij haar gedachten kon lezen.

Daarom hield ze van hem. Ze glimlachte naar hem – een klein lachje, maar het was een lachje – en knikte. De gouden poort schitterde op de open vlakte, die omringd werd door schildwachten

met hun speren vooruit, altijd alert, hoewel er momenteel alleen duisternis voorbij de spijlen te zien was.

‘Yasmine zou er ieder moment moeten zijn,’ zei Laurel.

‘Oh! Ik dacht...’ begon Chelsea.

Laurel gaf Chelsea een waarschuwende blik en leunde toen naar haar toe om te fluisteren: ‘Bijna heel Avalon weet dat Tamani de macht heeft om te gaan en staan waar hij wil, maar we zijn voorzichtig met wie we laten weten hoe dat kan.’ Haar blik ging naar de bijna onzichtbare bobbel onder Tamani’s shirt, waar een gouden sleutel om zijn nek hing aan een titanium ketting zonder sluiting die hij speciaal daarvoor had gemaakt. ‘We vragen Yasmine hiervoor zo vaak als we kunnen.’

Wat minder vaak was dan eerst nu Yasmine de enige overgebleven winterelf in Avalon was. Aan het begin van Klea’s opstand handhaafde Marion een aantal erg strenge hervormingen, om vervolgens keer op keer verhinderd te worden door de alliantie tussen Jamison en Yasmine, die langzaam hun eigen hervormingen invoerden. Toen ze uiteindelijk de erg oude en de erg jonge winterelf probeerde te verbannen, kwamen de elfen van Avalon – lente, zomer en herfst – massaal in opstand en werd Yasmine tot nieuwe koningin gekroond.

Toen Laurel voor het eerst van de revolutie hoorde die Jamison had gepland, had een wraakzuchtig deel in haar verlangd naar een soort duivelse straf voor de zelfzuchtige heerser die haar volk alleen had gelaten met de trollen en die de levens van Laurel en haar vrienden in gevaar had gebracht. Maar diep vanbinnen wist ze dat Jamison voor een minder verwoestend einde zou kiezen als hij er iets over te zeggen had en dus werd koningin Marion verhuisd naar het landgoed in Schotland, waarna ze verklaarde dat ze alleen nog terug zou komen als Yasmine en Jamison heel Avalon hadden verpest en kwamen smeken om hulp. Dit was nu het zevende jaar van Marions half vrijwillige verbanning, wat Yasmine de vrijheid had gegeven om Avalon te hervormen aan de hand van de wensen van haar volk in plaats van Marions eigen glorieuze dromen.

Aan het begin van Yasmine’s bewind werd Laurel maar zelden

naar Avalon geroepen om de jonge koningin advies te geven, maar sinds Jamison een paar jaar geleden was gestorven, vroeg Yasmine vaker om Laurels advies. Het moest toch raar zijn om op te groeien als een van de drie machtige winterelfen, gedoemd om nooit te heersen, en dat ze nu ineens de enige winterelf in Avalon was en daarnaast ook nog eens de koningin. Met niemand om haar tegen te houden, had Yasmine verschrikkelijke dingen kunnen doen. Of ze kon gewoon lui zijn – ze had een staatsgreep kunnen laten gebeuren en de vorige toestand van het rijk kunnen laten voor wat het was. Maar ze had Jamisons wijsheden ter harte genomen en ze werkte nu enorm hard om de heerseres te zijn die ze dacht dat de mensen verdienden.

Maar hoe onuitputtelijk en jong ze ook was: zij was de enige winterelf. Vandaag zou ze tussen de elfen zijn en het zou maar een kleine moeite voor haar zijn om naar de tuin te komen om de poort te openen; zeker om een eervolle gast te verwelkomen.

Vanuit de duisternis net achter de grens verscheen Yasmines elegante silhouet. Haar vingers gleden door de gouden spijlen en met een ruk opende ze de poort, waardoor Avalons warme zonlicht naar binnen viel alsof het van centimeters ver weg kwam en niet van kilometers ver weg.

Yasmine lachte en gebaarde hen naar binnen. ‘Welkom. Ik ben zo blij dat jullie konden komen.’ Ze pakte Chelsea’s handen en trok haar naar voren. ‘Vooral jij.’

Chelsea’s mond stond open terwijl ze naar koningin Yasmine keek. De gracieuze heerseres stond een paar seconden heel stil en werd in verlegenheid gebracht door Chelsea’s bewonderende blik. ‘Jij was... u was zó groot toen ik u voor het laatst zag!’ zei Chelsea ademloos en ze stak haar hand uit op borsthoogte. ‘En u bent zo mooi!’

Yasmine lachte en ze rolde met haar ogen terwijl ze het compliment van zich af probeerde te schudden. Laurel had er niet over nagedacht hoe anders Yasmine eruit zou zien voor Chelsea. Elfen werden een stuk langzamer ouder, maar op haar vijftienvintigste had Yasmine haar volwassen lengte bereikt – en ze was lang voor een elf. Haar kinderlijke, ronde gezicht had nu scherpe, elegante kenmerken

en haar donkere huid was zacht en glansde van een soort cosmetisch middel dat haar nog etherischer maakte dan normaal.

‘Het is wel goed gekomen met u, of niet?’ zei Chelsea waarderend, eerlijk zoals altijd.

‘Ik kan hetzelfde over jou zeggen,’ zei Yasmine zacht.

Chelsea’s wangen werden roze, maar Laurel was blij dat Yasmine het gezegd had. Zelfs de aardigste elfen waren soms minachtend of beledigend als het op uiterlijk aankwam. Een neveneffect, dacht Laurel, van hun lange verleden vol gevechten met mensen en natuurlijk trollen. En als moeder van twee kinderen was Chelsea’s figuur voller en ronder dan welke boomachtige elf dan ook zou kunnen hebben. Laurel vond haar vriendin prachtig, maar ze wist dat het niet makkelijk voor Chelsea kon zijn om in de dertig te zijn, terwijl haar beste vriendin er nog uitzag alsof ze in het laatste jaar van de middelbare school zat.

Yasmine leidde de groep naar de tuin en Laurel zag dat Chelsea een rilling onderdrukte terwijl ze onder het afdakje vandaan liepen – ze dacht zeker aan het bloedbad dat ze binnen deze stenen muren hadden meegemaakt. Daar zag je nu natuurlijk niets meer van. De tuin was een veilige haven van zorgvuldig geselecteerde schoonheid. De hoge bomen hadden geen littekens, het vlekkeloze pad liep tussen perfect getrimde heggen en regenboogkleurige bloembedjes, het briesje was licht en er floten zelfs een paar vogels. Laurel kon niet anders dan glimlachen.

Een groep traditioneel geklede schildwachten stond in twee rijen te wachten om hen te verwelkomen. Laurel herkende de kapitein die een bevel had geweigerd om Laurel, Tamani, David en Chelsea aan te vallen terwijl ze zich klaarmaakten om Avalon te verlaten, en ze had zelfs – met haar schild omhooggeheven – voor het viertal gestaan toen koningin Marion boos werd en hen aanviel. Ze gaf Laurel en Tamani een knikje, maar haar ogen sperden zich wijd open toen ze Chelsea zag. Ze deed een klein stapje naar voren en klikte haar hakken tegen elkaar voordat ze haar groette.

‘Welkom terug,’ zei ze ademloos. ‘Dit is echt een eer waarvan ik dacht dat die nooit meer zou komen.’

Haar wangen gloeiden, maar met een grote glimlach op haar gezicht mompelde Chelsea iets wat Laurel niet kon horen en ze liepen verder door de rijkelijk begroeide tuin.

‘De ceremonie begint over een paar uur,’ zei Yasmine, ‘en ik ben bang dat we nog veel te doen hebben, maar jullie twee zorgen voor onze hooggeachte gast, toch?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde Tamani voor hen allemaal. Hij boog laag en Laurel deed hetzelfde. Daarna boog ook Chelsea. Laurel kon niet anders dan een golf van blijdschap voelen toen ze zich realiseerde dat koningin Yasmine de enige elf was voor wie Tamani in bijna twaalf jaar had gebogen. Hij was een voorbeeld van hoe ver het hele rijk van Avalon was gekomen. Vooral de lente-elfen.

Ze keken toe terwijl Yasmine de tuin uit snelde in haar formele, glitterende jurk en haar ijsblauwe sleep gleed met een klein geluid over het gras. En hoewel er een *Am Fear-faire* dicht achter haar liep, was het totaal niet zoals de hofstoet die vroeger met Marion of Jamison waren meegelopen. Dit zei niet alleen iets over de vrede in het rijk van Avalon, maar ook over de veiligheid en verwantschap die Yasmine bij haar volk voelde.

‘Kom mee,’ zei Laurel met een grijns. Ze trok Chelsea mee en voelde zich weer alsof ze zestien was. ‘Ik wil je zoveel laten zien!’

‘E n een, en twee, en spring, en ja, goed zo. Hoger springen, Rowen.’

Rowen dwong zichzelf om haar kaken niet op elkaar te klemmen toen haar instructrice haar nog een keer verbeterde. Ze kreeg niet opvallend veel meer – of minder – aandacht dan de anderen in het *corps de ballet*, maar vaak leek het alsof ze alleen maar kritiek kreeg en dat iedere vijf minuten. Haar hele lichaam deed zeer van uren trainen en tegen de tijd dat de schaduw van de zonnewijzer het einde van de les aangaf, was ze ook blij dat de training was afgelopen.

De instructrice klapte in haar handen en gaf nog een paar tips – deze keer niet specifiek voor Rowen – voordat ze ze liet gaan. Op andere dagen zouden ze een korte pauze hebben voordat ze met hun middaglessen verdergingen, maar vandaag gingen de lessen niet door vanwege de ceremonie.

Rowen bromde terwijl ze de lintjes van haar spitzen losmaakte en ze uitdeed. Ze zocht in haar rugzak naar een klein potje genezende en verdovende zalf van de Academie en ze begon haar kapotte, eeltige voeten in te smeren. Het gevoel in haar voeten verminderde bijna meteen, maar de massage voelde alsnog goed. Ze moest ze in een kom water met plantenvoeding doen als ze thuis was. Hopelijk was daar genoeg tijd voor. Een paar andere dansers zeiden gedag toen ze de studio uit liepen, maar Rowen hoorde ze amper terwijl ze haar schoenen in haar tas propte en die over haar schouder gooidde.

Vandaag was de dag. Ze wilde dat ze minder nerveus was.

Ze koos ervoor om haar sandalen in haar hand mee te nemen in plaats van aan haar voeten te dragen en toen liep Rowen op haar blote voeten de zomerzon in. Haar bloemblaadjes waren vorige week eindelijk uitgevallen, de Godin zij dank. Bij een zomerelf konden ze net zo goed onzichtbaar zijn, maar haar bloesem was enorm en alleen door een illusie zouden anderen hem niet kunnen zien. Niet kunnen voelen. De enorme blaadjes zaten sowieso in de weg. En daarnaast, wie wilde zich nou de hele dag concentreren op zijn bloesem uit beeld houden? De timing was perfect en Rowen dacht dat het een gunstig voorteken was.

De dansstudio was in de Zomerwijk en hoewel de verschillende seizoenswijken langzaam aan het vermengen waren sinds het bewind van de nieuwe koningin, woonde Rowens oma, Rhoslyn, nog steeds in haar grote boom in de Lentewijk. Dus maakte Rowen iedere dag de wandeling naar de top van de heuvel richting de Zomerwijk; als ze vermoeid en uitgeput was, had ze tenminste als eerste stuk een afdaling.

Oma. Een van Tamani's woorden, geleend van de mensen, dat Rowen kon gebruiken zodat ze zich minder alleen zou voelen. "Ome" Tamani – nog een mensenwoord. Nadat de trollen haar ouders hadden vermoord, had Tamani haar die woorden geleerd zodat ze haar overgebleven familie kon benoemen met namen die aangaven dat ze bij haar hoorden. Voor zover zij wist, was zij de enige elf die mensenwoorden gebruikte, maar Tamani had gelijk – het hielp haar om zich ergens thuis te voelen. Ze had een oma en een oom; en zij was een nichtje en een kleindochter. Het bracht haar een beetje vrede.

De meeste dansers die uit de grote studio stroomden, gingen meteen naar hun huis in de Zomerwijk, maar anderen liepen over het pad bergafwaarts als mieren richting de Lentewijk. Bijna de helft van de ballerina's waren lente-elfen. Er was zelfs een Mixer die haar studie aan de Academie had opgegeven en alle audities had gehaald om full-time danser te worden. Er waren veel dingen die alleen een Sprinkel zoals Rowen kon doen – dat de koningin een einde had gemaakt aan het verplichte kastenstelsel en de bijbehorende banen had geen

verandering gemaakt voor de natuurlijke talenten van de elfen – maar niemand was geboren met het talent voor dansen. Of eigenlijk, het ónvermogen om te dansen.

Wat veel zomerelfen, waaronder ook Rowen, verraste, was hoe snel sommige lente-elfen op hetzelfde niveau konden komen als de zomerelfen, die hun training begonnen zodra ze op hun spichtige jonge benen konden staan. Twee jaar geleden – het jaar dat Rowen in het elitekorps kwam – werd ook de eerste lente-elf toegelaten. En vorig jaar werd het ondenkbare mogelijk; drie zomerelfen werden uit het corps gezet en vervangen door lente-elfen. Veel Sprankels zagen dit als een uitdaging; een reden om harder te werken. Rowen had zich echter al heel erg uitgesloofd en probeerde haar persoonlijke leven intact te houden, maar slaagde daar niet echt in. Ze oefende meer extra uren in de open studio dan alle andere elitedansers die ze kende. Ze was niet de slechtste van het corps, maar het zou haar vernietigen als ze ooit haar status als zomerelf van zich af zou laten pakken. Rowen zou alles – álles – doen om te kunnen blijven dansen.

Aan de rand van de Zomerwijk zag Rowen Lenore, die voor een herdenkingsmonument stond dat was opgericht voor alle elfen die gestorven waren in de oorlog. Ze rende om haar in te halen. ‘Hé,’ zei Rowen zacht terwijl ze dichterbij kwam. Haar vriendin leek alsof ze in tweestrijd was en zich eenzaam voelde – een uitdrukking die maar weinig elfen begrepen. Een uitdrukking waarvan Rowen heel hard had geprobeerd om die niet meer op haar eigen gezicht te laten zien. Het was een van de redenen waarom Len en Rowen zo hecht waren – bijna zussen. ‘Wat is er aan de hand?’

Len keek op, dwong zichzelf om te lachen en schudde haar hoofd, maar Rowen wachtte tot Len haar schouders ophaalde en zei: ‘Tamani is bij jou thuis.’

‘Oh.’ Rowen stond in tweestrijd. Ze wilde naar hem toe, maar ze wilde ook bij Len blijven en haar troosten.

‘Ik ben weggeglipt. Ik wilde hem niet zien.’

Het was niet dat Len Tamani niet mocht, maar hij herinnerde haar aan alles wat Len had verloren. Haar vader, Shar, was vermoord door de opstandige elf die de oorlog was begonnen. Tamani had

zijn best gedaan om Shars plek over te nemen – en in haar diepe gesprekken met Rowen had Lenore toegegeven dat hij dat best goed had gedaan – maar de hoofdreden dat hij zo'n groot deel van haar en haar moeders leven was, was simpelweg omdat Shar dood was. Rowens eigen situatie leek genoeg op die van Len, zodat ze met haar mee kon leven. Haar oom leek soms zichzelf de schuld te geven van alle schade die de trollen hadden aangericht. Een poging om het goed te maken.

Lenore staarde iets te gespannen naar de rijen namen die in het marmeren beeld gegraveerd stonden. 'Ik denk niet dat ik vandaag naar de ceremonie kan,' fluisterde ze.

'Hij is voor je vader.'

Lenore lachte spottend.

'Niet specifiek natuurlijk. Maar hij is voor hen allemaal.' Rowen gebaarde naar de rijen op de stenen plak. Ze wist precies waar Shar stond – vierde kolom, derde van boven. Eén naam tussen de honderden en honderden, ondanks de belangrijke rol die hij had gehad.

'Niet echt.' Lenores stem was stabiel, maar Rowen wist dat ze haar tranen inhield. 'Hij is voor David. En Laurel. En Tamani. Oh, en alle andere eervolle vermeldingen.'

Rowen stapte naar haar vriendin toe, sloeg een arm om Lenores schouders en bracht hun gezichten dicht bij elkaar. 'Ik weet dat ze het niet begrijpen,' fluisterde ze. 'Ik wou dat ze dat wel zouden kunnen. Tamani wilde dat ze dat wel zouden kunnen.' Het grootste deel van Shars rol in Jamisons plan om een einde te maken aan de status quo was nog geheim, maar de stukken die niet meer geheim waren, werden niet goed begrepen door de gemiddelde inwoner van Avalon. Naast de bewakers van de poort aan de mensenkant hadden de meeste elfen nog nooit een mens gezien... tot het gevecht met Klea. Ze zouden nooit begrijpen hoe dicht Avalon bij totale vernietiging was gekomen zonder Shars hulp. Tamani voelde zich duidelijk oncomfortabel bij de verering en aanbidding die hij kreeg, omdat hij wist hoeveel van die eer eigenlijk een elf toekwam van wie veel elfen in Avalon de naam niet eens zouden herkennen.

Lenores vader.

‘Alles wat David heeft gedaan, was mens zijn,’ zei Lenore. ‘Eén dag lang.’

Rowen zei maar niet wat een enorme versimpeling van de feiten dat was. Hoe Davids keuzes en niet zijn menselijkheid de toon had gezet voor wat er was gebeurd nadat hij weg was. Dat wisten ze allebei. Lenore was degene die luisterde naar Rowens irrationele ontevredenheid over hun nieuwe wereld en vandaag bewees Rowen een wederdienst door nu stil te zijn.

‘Ik zou van mijn donkere wolk af moeten komen zodat ik niet iedereens zonneschijn verpest,’ zei Lenore na een paar minuten stilte. Ze keek voor de eerste keer eindelijk Rowen aan en Rowen verborg haar eigen emoties niet. Het was een uitwisseling die geen woorden nodig had en die betekende meer dan een urenlang gesprek. ‘Wil je hem zeggen dat hij me niet moet komen opzoeken?’ vroeg Lenore. Er ontsnapte een traan, die weer snel werd weggeveegd.

‘Dat zal ik doen,’ zei Rowen. Haar eigen stem trilde ook. Dit was het moment om afscheid te nemen – als haar plan zou werken, had Rowen geen idee wanneer ze Lenore weer zou zien – maar op dit moment kon ze het niet aan om haar vriendin nog meer pijn te doen. Ze zou haar wel een briefje schrijven.

Lenore draaide zich om en liep toen richting het bos dat onderaan de heuvel van de Wereldboom lag.

Rowen draaide zich om en liep toen richting haar huis; ze voelde iedere minuut van haar harde werk in de studio die ochtend. Het gesprek met Lenore had haar eigen gevoelens over verloren ouders opgegraven. Het was gepast; het was net zo goed een dag om te rouwen als een dag om dingen te vieren. Maar dan nog: Tamani was hier – en Laurel ook, nam ze aan. Natuurlijk zouden die wel andere dingen aan hun hoofd hebben. Net zoals iedereen in Rowens leven.

Rowen opende de voordeur om begroet te worden door een muur van geluid. Er kwam een kakofonie van stemmen vanuit de woonkamer. Ze gooide haar tas onderaan de smalle trap die naar haar slaapkamer leidde en stak haar hoofd om de hoek.

‘Daar ben je Row; kom, kom!’ Haar oma gebarde verwelkomend

en Rowen grijsde toen Tamani haar tegen zijn borst verpletterde op zijn gewoonlijk uitbundige manier. Laurel knuffelde haar iets zachter – maar toen Laurel haar losliet, zag Rowen een derde gast en ze kon niet verbergen dat ze naar adem moest happen. De vrouw was van middelbare leeftijd, zestig of zeventig op zijn minst – maar dat kon niet kloppen. Mensen werden sneller oud en dit was duidelijk een mens.

De vrouw sprong op en klapte haar handen tegen elkaar. ‘Goeie genade! Rowen! Jij was nog ongeveer een baby toen ik hier voor het laatst was. Je bent als onkruid uit de grond geschoten!’

Rowens mond viel open en het enthousiaste geroezemoes viel stil.

Laurel schraapte haar keel. ‘Eh, misschien is het niet slim om iemand uit het plantenrijk met onkruid te vergelijken.’

De vrouw sloeg haar handen over haar mond en haar ogen gingen wijd open terwijl er iets raars gebeurde met haar nek en wangen – ze veranderden gelijk van kleur, van bleke perzik naar rode kers. Rowen deed een stapje naar achter, onzeker over wat ze voor gedrag kon verwachten van dit dier.

‘Rowen,’ zei Laurel, die haar bij haar arm opving. ‘Dit is Chelsea. Ik weet niet of je je haar nog kan herinneren. Je hebt haar heel, heel kort ontmoet toen Tamani haar naar de Lentewijk bracht om alle elfen te verzamelen.’

‘Er is iets mis met haar gezicht,’ fluisterde Rowen geschokt. Ze probeerde meer afstand tussen haar en de mens te scheppen, ook al wilde ze niet onbeleefd naar Laurel overkomen, die een bezorgde uitdrukking had.

Laurel hield Rowen nog steeds stevig vast, maar keek verward naar Chelsea. ‘Oh!’ zei ze, en ze grijsde. ‘Ze heeft nog nooit iemand zien blozen,’ zei ze tegen de vrouw.

De vrouw lachte sip. ‘En ik kan me voorstellen dat het nu nóg erger is,’ zei ze. Ze wees naar haar gezicht, dat inderdaad weer rood aanliep.

‘Blozen is hoe mensen verlegenheid tonen,’ zei Laurel tegen Rowen. Ze probeerde duidelijk niet te lachen. ‘Het kan geen kwaad. En ze zal het vast nog eens doen. Chelsea’s huid bloost heel snel.’

Rowen bleef de vrouw alert aankijken, maar probeerde niet meer weg te schuifelen. Hopelijk zou ze geen takje steken voor Rowens plan.

Tamani maakte een verstikkend geluid; toen iedereen in de kamer naar hem keek, barstte hij in lachen uit.

Niemand lachte met hem mee.

‘Sorry,’ zei hij toen hij zichzelf weer onder controle had. ‘Het is zo makkelijk om te vergeten hoeveel ik heb moeten leren.’ Hij sloeg een arm om Rowen heen, wat haar altijd ondanks alles een ietsje veiliger gevoel gaf, en toen trok hij een van zijn mensenapparaten uit zijn broekzak. ‘We hebben niet erg lang meer tot de ceremonie. Je zei toch dat je Chelsea naar de Academie wilde meenemen, Laurel?’ Toen Laurel knikte, keek hij richting zijn moeder en zei kalm: ‘Ik ga naar Ariana. Het is te lang geleden sinds ik haar heb gezien.’

Rowen voelde zich een beetje schuldig toen ze aan Lenore dacht. Ze haatte dat ze wist hoe Tamani’s blik eruit zou zien als ze het hem vertelde, maar ze had het Lenore beloofd en ze kon zeker vandaag haar belofte niet verbreken.

Er werd gedag gemompeld en Rowen stapte de eerste trede van de trap op zodat iedereen langs haar naar de voordeur kon. Tamani hield de deur voor Laurel en Chelsea open, maar voordat hij weg kon gaan, pakte Rowen zijn mouw. ‘Lenore is niet thuis,’ zei ze zacht.

‘Pardon?’

‘Lenore is niet thuis,’ herhaalde Rowen en keek toen omlaag zodat ze hem niet aan de hoofdte kon kijken. ‘Ze wil vandaag niet thuis zijn.’

Ze voelde hoe Tamani’s schouder gespannen werd onder haar vingers. ‘Niet eens voor mij?’ zei hij, en zijn stem was een hees gefluister.

‘Misschien juist dóór jou,’ zei ze. Ze haatte hoe oneerlijk het was, maar ze moest deze taak voor haar beste vriendin uitvoeren. Ze wierp vlug een blik op zijn gezicht en was niet verrast om zijn kaken op elkaar geklemd te zien en verdriet zo diep als de oceaan in zijn ogen te lezen.

‘Het is ook moeilijk voor mij,’ fluisterde hij, maar deze keer dacht Rowen dat zijn emoties hem niet toestonden harder te spreken dan dat.

‘Het hoeft niet logisch te zijn.’

Haar oom stak zijn hand uit en kneep in haar arm. ‘We hebben die dag allemaal iets voor Avalon moeten opofferen – maar sommigen meer dan anderen en sommigen hebben er minder voor teruggekregen. Jij weet dat beter dan wie dan ook. En Lenore heeft langere tijd meer moeten opofferen dan anderen – zelfs toen hij er nog was, was haar vader zo vaak van huis. Hij haatte het om ze alleen te laten.’ Tamani’s blik was gefocust op een ander moment, een andere plek, en er was een secondenlange stilte voordat hij weer terugkwam. ‘Als je denkt dat het helpt, doe haar dan de groeten van me.’

Rowen knikte alleen, met tranen in haar ogen voor deze fantastische mensen die elkaar niet leken te kunnen helpen met hun gezamenlijke leed. Terwijl ze naar boven liep, dacht ze na over wat Tamani had gezegd over opofferen en ze hoopte dat hij zich zijn eigen woorden ook zou herinneren als hij boos op haar zou worden.

Hoe dichter Laurel en Chelsea bij de Academie kwamen, hoe heftiger de herinneringen werden, en hun gesprek vervloog zoals mist in de wind. De trollen hadden pijn naar heel Avalon gebracht, maar als groep hadden de herfstelfen meer geleden dan de anderen. Meer dan drie van elke vier Mixers waren omgekomen door Klea's trots.

De Academie was niet veel veranderd, terwijl de rest van Avalon juist wel enorm veranderd was. Veel taken en rollen die Mixers door traditie toegewezen hadden gekregen, konden niet door iemand anders gedaan worden. Maar nog steeds: kleine veranderingen konden een groot effect hebben. Herfstelfscheuten werden niet meer van hun lente-ouders afgenomen om kinderen van de troon te zijn; Yasmine en Jamison hadden dat tien jaar geleden al afgeschaft. Jonge Mixers kwamen hier nog steeds om te leren, maar de meesten woonden niet meer in de gangen van de Academie. Die bleven echter niet leeg. De Academie nam elfen van elk seizoen aan, omdat iedereen gebruik kon maken van wat de herfstelfen produceerden – hoewel Mixen alleen door elfen met dat talent gedaan kon worden. Daarnaast kon iedereen nieuwe manieren bedenken om nieuwe recepten te gebruiken, een open communicatie tussen producenten en consumenten, wat een soort academische wederopleving liet ontstaan in Avalon.

Dus het was nog steeds druk op de Academie en hoewel er wat minder elfen waren dan toen Laurel er studeerde, was het verschil

niet zo groot als dat het misschien geweest had kunnen zijn. Het zou eeuwen duren voordat Avalon zijn hoeveelheid herfstelfen weer terug zou hebben na alle waanzin die Klea was begonnen. Iets meer dan tien jaar had weinig gedaan tegen de boosheid die Laurel iedere keer voelde als ze dacht aan de opstandige Mixer en haar wraakzuchtige droom om haar eigen getikte utopia op te bouwen op het eiland waar ze van verbannen was.

Terwijl ze het terrein van het eenvoudige, stenen gebouw op liepen, herkende een aantal studenten Laurel en ze zwaaiden. Het was bijna een jaar geleden sinds Laurel voor het laatst op bezoek was geweest – hoewel Tamani iets vaker kwam – en Laurel wilde graag zien of Yeardley nog grote veranderingen had doorgevoerd. Alsof haar gedachten hem hadden opgeroepen, kwam hij op dat moment door de zware deuren gestapt om hen te verwelkomen.

Toen Yeardley zijn armen om haar heen sloeg, knuffelde ze hem stevig. Hij was haar favoriete elf in heel Avalon, nu Jamison was gestorven en tussen de wortels van de Wereldboom was begraven. Na het verlies van het merendeel van het oudere personeel had Yeardley de Academie overgenomen. Nu zijn haar de afgelopen jaren steeds grijzer was geworden, kon Laurel hem als niets anders zien dan een soort Perkamentus met de Academie als zijn eigen Zweinstein. Maar door zijn norse gedrag en het feit dat de Academie voornamelijk uit toverdrankjes bestond, was Yeardley misschien wel meer een Sneep.

De oude Mixer stapte naar achteren en glimlachte naar Laurel, voordat hij zich naar Chelsea draaide en zijn ogen schitterden van vreugde. ‘Chelsea! Ik had niet verwacht jou weer te zien.’ Hij stak zijn hand naar haar uit, maar in plaats van dat hij haar de hand schudde, bracht hij deze naar zijn lippen en plaatste daar een zachte kus. ‘Een eer. Een plezier. Het spijt me alleen dat niet allebei onze kampioenen hier konden zijn.’

Laurel wist dat Chelsea’s gezicht op zijn minst even somber was geworden als dat van haar. Er was een tijd geweest dat Chelsea Laurel niet had willen spreken – nadat ze erachter was gekomen hoe Laurel David had geholpen zijn herinneringen aan Avalon uit te wissen. Laurel begreep dat en had haar vriendin de ruimte gegeven die ze

nodig had; later waren ze weer opnieuw in contact gekomen. Maar het was nog steeds iets waar ze niet over praatten. Vandaag was niet de dag voor dat gesprek. Misschien zou die dag zelfs wel nooit komen.

‘Wat stom van me,’ zei Yeardley ernstig. ‘Ik had er niet over moeten beginnen. Het is natuurlijk nog moeilijk voor jullie.’

Chelsea draaide zich om en keek de heuvel af richting de Zomerwijk. Ze wendde haar blik af terwijl ze haar emoties weer op een rijtje zette.

‘Ik heb eigenlijk Chelsea meegenomen om de lijn te zien,’ zei Laurel zacht.

Yeardley glimlachte een beetje. ‘Natuurlijk. En Fiona. Jullie moeten naar Fiona – ze zou me nooit vergeven als jullie hier waren en ik haar niet de mogelijkheid had gegeven om Chelsea nog een keer te zien.’

Chelsea zette een moedige glimlach op terwijl ze naar binnen werd geleid door Laurel, die mensen begroette en zwaaide naar degene die ze kende. De Academie moest bijna onherkenbaar zijn in vergelijking met de puinhoop die het hier was geweest toen Chelsea dit gebouw voor het laatst had gezien. De versplinterde deuren waren vervangen en de roetzwarte stenen waren schoongeschrobd, of er lagen kleurrijke kleden overheen. Laurel zag aan Chelsea’s uitdrukking dat ze de verwoesting en de moorden die ze hier had meegemaakt weer even levendig herbeleefde terwijl ze het leven en de creaties zag die ervoor in de plaats waren gekomen. Maar het moest een soort pleister op de wonde zijn om te aanschouwen hoe ver de Academie sindsdien was gekomen.

‘Jij bent dat meisje,’ zei een elf met donkere ogen. Ze stopte hen in de hal en stak een hand uit om Chelsea’s kastanjebruine krullen aan te raken.

Laurel zag hoe Chelsea’s ogen zich opensperden toen er een traan over het gezicht van de jonge elf stroomde.

‘Je hebt me gered. Ik dacht nooit dat ik deze kans zou krijgen – je herinnert je het waarschijnlijk niet meer. Je trok me naar beneden toen ik niet wist – toen ik niet...’ De elf had moeite om de juiste woorden te vinden en Laurel zag dat Chelsea in haar hand kneep. ‘Ik

heb je geholpen die barricade te bouwen. Ik had nooit geweten hoe ik zoiets in mijn eentje had moeten doen. Maar ik heb je nooit meer kunnen bedanken. Ik heb daar altijd spijt van gehad.'

Een andere elf die meeluisterde kwam naar hen toe om Chelsea te vertellen wat ze voor hem had gedaan die dag – en toen nog een, en nog een. Chelsea glimlachte met tranen in haar ogen om hun dankbaarheid en antwoordde beleefd, maar Laurel kon haar handen voelen trillen terwijl de andere elfen de commotie opmerkten en toen ook de groep zagen die zich om hen heen had verzameld. Terwijl een zevende elf zich ertussen wrong om Chelsea persoonlijk te bedanken, zei Yeardley zacht een aantal woorden, waardoor de elfen zich weer verspreidden, hoewel velen van hen nog even stopten om snel Chelsea's haar of schouder aan te raken.

'Ik heb altijd aan David gedacht als de held die Avalon heeft gered,' gaf Chelsea zacht toe. 'Ik was te geschokt om al te veel te bereiken.'

'Jij was hier, bij de Academie, úren voordat David aankwam,' zei Yeardley zonder emotie of merkbare dankbaarheid. Hij klonk domweg als iemand die feiten constateerde. 'Zonder jouw hulp was er voor David misschien geen Academie meer geweest om te verdedigen.'

'Kom,' zei Laurel terwijl ze Chelsea aan haar hand meesleurde toen de stilte te zwaar werd. Ze leidde haar richting de openstaande deuren van de eetzaal. 'Dit is wat ik je wilde laten zien.'

Ze stapten door de hoge deuren de grote ruimte in, waar ze ooit een uitweg hadden gezocht toen Klea's dodelijke, rode gas zich hier had verspreid. 'Kijk,' zei Laurel zacht en ze wees naar de onregelmatig gevormde, gouden streep die van de ene kant van de kamer naar de fontein in het midden liep.

Chelsea keek er onderzoekend naar en trok haar wenkbrauw op, maar Laurel was er zeker van dat ze het al snel zou herkennen.

'Het zwaard,' zei Chelsea uiteindelijk. 'Hij sleurde het zwaard over de grond toen hij zich ging wassen in de fontein. Hij zat... Hij zat onder het bloed. Het zwaard heeft een groef achtergelaten.' Ze draaide zich naar Yeardley. 'Je hebt het met goud opgevuld.'

'Een van de twee sporen die hij heeft achtergelaten,' zei Yeardley.

‘De ander is hier – het gat dat hij heeft gemaakt, waardoor velen zijn ontsnapt.’ Hij gebaarde naar de muur, waar een bijna vierkante, gouden omtrek opviel in het metselwerk. ‘Er werd een raam voorgesteld, maar dit leek bouwkundig gezien slimmer. Zijn heldendaden zullen nooit vergeten worden zolang dit gebouw overeind staat.’

Chelsea keek naar de lange gouden lijn en Laurel zag tranen in haar ogen glinsteren voor ze iets zei. Haar stem trilde door haar emoties. ‘Het heeft hem gebroken, Yeardley. Om zo velen te vermoorden. Hij was een geboren genezer. Het ging tegen alles in waar hij voor stond.’ Ze stopte even en Yeardley legde een hand op haar schouder. ‘Het zou mij ook gebroken hebben. Het waren geen mensen, dat weet ik, maar hoe narcistisch zou het zijn om te geloven dat dát ertoe doet? Honderden, misschien wel duizenden doden op zijn geweten. Wie had dat niet gebroken, als ze ook maar iets hadden dat op een ziel leek?’

Laurel voelde haar vingers verkrampen, maar Yeardley had haar nog nooit teleurgesteld en dat zou hij nu ook niet doen.

‘Ik vertel al mijn studenten dat echte kracht niet zit in een leven nemen, maar in leven geven,’ zei hij tegen haar. ‘David heeft zijn ziel gebroken om ons te redden. Het stoort je dat zijn herinneringen weg zijn, maar door die last op je te nemen, heb je hem een leven als menselijke genezer gegeven; om die stukken weer aan elkaar te lijmen. Een eervol cadeau van iedereen. Onthoud dat.’

Tranen stroomden over haar wangen, maar Chelsea glimlachte en knikte.

Laurel glimlachte ook. Yeardleys talent voor genezen zat hem in veel meer dan alleen zijn mingsels, wist ze uit ervaring.

‘Oké,’ zei Yeardley. Hij ging rechterop staan en schraapte zijn keel. ‘Laten we op zoek gaan naar Fiona.’

Chelsea’s blik bleef nog even op de lange, gouden lijn gericht voordat ze zich omdraaide en Yeardleys uitgestoken arm pakte; hij leidde haar de ruimte uit, zo koninklijk als een koningin.

Tamani wist dat het bijna tijd was om de heuvel af te lopen richting de ceremonie, maar hij ging nooit naar Avalon zonder de Wereldboom te bezoeken. Omdat hij en Yasmine bij de poort weleens hadden kunnen praten, merkte hij dat hij op de rand van zijn thuisland stond – vooral het laatste jaar, waarin ze niet veel met elkaar gesproken hadden. Wat betekende dat hij Avalon minder vaak bezocht dan eerst.

Na een lange klim bereikte Tamani de top van de hoogste heuvel en hij voelde die bekende golf van kracht over zich heen komen. Hij stopte even en sloot zijn ogen, waardeerde het gevoel een moment lang voordat hij dichterbij de gedraaide stam toe liep en op zijn knieën in het sponsachtige gras viel zoals hij al vele malen eerder had gedaan – als hij dankbaar, vrolijk of uitgeput was. Hij herinnerde zich speciaal vandaag de dag waarop hij uit pure wanhoop naar de boom was gekomen, nadat Laurel hem had weggestuurd en hij niet wist waar hij anders heen moest. Hij was zo gekweld geweest dat hij niet eens een normale vraag had kunnen formuleren. Maar zelfs toen had de boom hem niet teleurgesteld.

Hij bewoog zijn hand over de ranken die naar boven klommen, naar een klein zilveren plaatje met Jamisons naam erop; de oude, wijze elf had zijn mogelijkheid om zich bij de Wereldboom aan te sluiten opgegeven zodat hij die mysterieuze dienst kon verlenen, waarvan de boom hem had gezegd dat dat zijn lot was – om de poort van Avalon te openen voor twee mensen die later het elfenrijk zouden redden. Yasmine dacht dat het wel gepast zou zijn om hem hier te begraven – tussen de wortels, onder deze exacte plek.

Tamani legde zijn andere hand op het ruwe deel van de boomstam; het litteken waar Laurel in de boom had gesneden om het antwoord te krijgen dat ze nodig had om Avalon van Klea's verschrikkelijk gif te redden. Laurel had een soortgelijk litteken op haar hand. Ze had de boom horen spreken en toen, terwijl Tamani dood lag te gaan, had de stem van een man haar gevraagd om haar zoon te redden. Sindsdien voelde Tamani zich iets dichterbij zijn overleden vader als hij zijn hand op die plek legde.

'Hallo vader, hallo Jamison,' zei hij. Hij groette ze zoals altijd allebei. Hij wist niet of ze hem konden horen. Zijn vader was natuurlijk

maar een klein stukje van het bewustzijn van de boom – maar hij had geen idee wat er nog van Jamison over zou zijn. De mensenwereld had een hoop ideeën over geesten en het hiernamaals; Chelsea had een aantal bijzonder interessante ideeën die hij amper serieus kon nemen, dus dat deed hij alleen omdat Chelsea ze zelf serieus nam. Wat de waarheid uiteindelijk ook zou zijn, Tamani vond het fijn om te denken dat Jamison hem toch kon horen. Of dat Tamani's vader op zijn minst misschien een boodschap kon doorgeven.

Een klein briesje blies zijn haar door de war, en hoewel het niet opvallend raar was, lachte Tamani toch; hij dacht dat zijn vader misschien op deze manier gedag terugzei. 'Laurel en ik hebben het gisteren uitgerekend – ik heb nu langer in de mensenwereld geleefd dan in Avalon,' zei hij met een ironisch lachje. 'Op dit punt ben ik bijna net zo menselijk als zij is.' En toen zat hij in stilte met zijn hand op het plaatje en het litteken, de tekens van Avalons ontmoeting met verwoesting en de omarming van wedergeboorte. Er was genoeg te vertellen. Hij was bijna een jaar weggeweest en er waren veel dingen gebeurd, veel verhalen om te vertellen. Maar hij zat daar in stilte en liet de minuten voorbijgaan terwijl hij overwoog wat de belangrijkste dingen waren om te delen.

'Ik word vader,' fluisterde hij, verrast door hoe moeilijk het was om die geweldige woorden uit te spreken. 'We hebben het zaadje afgelopen herfst geplant, nadat Laurel haar bloemblaadjes had laten vallen. Een kleine zaailing. Klein... hij is bijna volgroeid. Ik hoop op een herfstelf.' Hij lachte. 'Niet om de redenen die je denkt – gewoon omdat hij dan het snelste zal groeien. Ik wil... zién wat voor soort elf Laurel en ik hebben gemaakt. Mijn haar? Haar ogen? Nou ja, ik zou blij zijn als de zaailing precies op haar lijkt.'

Hij lachte spottend. 'Moeder is helemaal in de wolken. Ze komt vaak naar ons huis om voor de zaailing te zorgen, natuurlijk. Ze laat geen andere Hovenier in de buurt komen. Ze laat Laurel amper haar dagelijkse onderhoud doen.' Hij aarzelde en ontspande zijn vingers toen hij zich realiseerde dat hij de kleine rank die rond Jamisons plaatje lag, bijna fijnkneep.

'Ik ben doodsbang. Blij, maar bang op een manier die ik in

honderden gevechten nog niet gevoeld heb. Deze elf zal tussen twee werelden in leven. Letterlijk. We kunnen hem niet in de mensenwereld opvoeden – niet voor lang, tenminste. Te veel vreemde dingen die we dan moeten uitleggen. Maar hij zal de eerste elf zijn die buiten Avalon geboren is in op zijn minst dertig jaar, dus hij zal ook niet echt een elf van Avalon zijn. Zeker niet met Laurel als moeder.’ Hij stopte even en er verscheen een schaapachtig lachje op zijn gezicht. ‘Laurel als moeder,’ herhaalde hij. ‘Stel je voor.’

Hij keek omhoog naar zijn knieën en voelde zich ineens opvallend beschaamd. ‘Rowen heeft het zwaar. Moeder praat vaak over haar als ik op bezoek ben. Ze weet niet wat ze moet doen.’ Hij liet zijn blik op het bladerdak van de boom vallen terwijl hij terugdacht aan die verschrikkelijke dag. ‘Een van de ergste momenten van mijn leven was mijn eigen moeder vertellen dat haar kind dood was. Mijn zús. Ik heb het Rowen niet verteld – ze was niet in de kamer. Maar ik denk dat ze het al wist. Het al begreep. Van haar moeder, op zijn minst. Ik denk dat ze haar dood heeft zien gaan.’

Tamani werd weer stil en herinnerde zich de nachtmerrie van die verschrikkelijke dag, vechtend tegen dat schuldgevoel, de angst dat hij ondanks alles niet genoeg had gedaan. ‘Er gebeurde zoveel en ik moest me bekommeren om Laurel, David en Chelsea, zorgen dat zij weer veilig uit Avalon konden komen,’ zei hij, zich verdedigend tegen iets wat niemand ooit had gezegd. Niet direct tegen hem, tenminste. Hij haalde zijn schouders op en voelde zich weer hulpeloos. ‘Misschien heb ik het verknoeid. Misschien was het anders geweest als ik de tijd had genomen, maar... we zien onze fouten pas in als ze al gebeurd zijn, of niet?’

Hij keek naar de heuvel die naar de Lentewijk liep; hij kon heel zacht het gefluister horen van de duizenden elfen die bij elkaar kwamen. ‘Ik kan niet lang blijven. Dit is een zware dag voor Laurel. En voor Chelsea. Ze zullen me nodig hebben.’ Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Het is waarschijnlijk ook zwaar voor Rowen. En zeker voor Lenore. Ik wil het goedmaken voor iedereen, maar ik weet dat ik dat niet kan. Rowen is met name mijn verantwoordelijkheid en dat zal ze nog lange tijd blijven. Moeder zal er niet altijd zijn en dan ben alleen

ik nog over. Zij en ik. En als ik háár niet rechtvaardig kan behandelen, hoe kan ik dan hoop hebben om dat bij mijn eigen kind te doen?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik wou dat jullie hier waren. Jullie waren allebei vaderfiguren voor mij en ik weet niet of ik ooit half zo goed word als jullie waren.’